

Het eerste weekend van Jonge Harten: een goed begin en bepaald geen half werk; zeker niet bij De Noorderlingen

PLUS • ⌚ 18 november 2019 • Eric Nederkoorn • Cultuur (<https://www.dvhn.nl/cultuur/>)

Theaterfestival Jonge Harten in Groningen beleefde zijn eerste weekeind. Dat was al direct raak, met onder meer een mooie productie van De Noorderlingen, samen met dove spelers.

We mochten er al op hopen, door de opgebouwde reputatie. En jawel. Al in het eerste weekeinde heeft Jonge Harten zich andermaal bewezen als een theaterfestival met een gevarieerd aanbod van hoog niveau. Een Jong Volwassen Harten zeg maar.

Om te beginnen met Groningse makelij: De Noorderlingen presteren het met *Kijk Me* een uurlang woordeloos te boeien. Onder regie van Lies van de Wiel en met hulp van tolk Gebarentaal Tineke Groenenboom, maakten de spelers van de productiegroep van de theater-vooropleiding samen met dove acteurs een prachtige choreografie over groepsgedrag, over uitsluiting, over ontmoeting, over omarming.

Een jongen lijkt te hulp te schieten, maar heeft andere plannen

In de snel wisselende scènes op afwisselende muziek valt niet te ontdekken wie van de spelers doof is en wie niet. Wel zien we verbeeld hoe individuen worden genegeerd - zoals doven hulpeloos zonder contact kunnen blijven. Maar ook voert een (ge)blind(doekt) meisje een ontroerende dans uit met een personage dat wel eens doof kan zijn. In een beklemmende scène zit een meisje metaforisch gevangen in een jurk. Na een poosje wordt ze door een jongen geholpen, maar die gaat daarin gaandeweg te ver. Oftewel, hoe kwetsbaarheid ook nog eens kan worden misbruikt.

Dankzij de strakke montage en de nu eens indringende, dan weer kleurrijke projecties van Boris Stokman is de productie een genot om te beleven - te beleven ja, want met momenten van muzikale chaos en juist van stilte, terwijl de choreografie dan gewoon doorloopt, ondergaat het publiek ook zelf het gevoel van uitsluiting. Mag dit meer speelbeurten krijgen? Mooi zo.

‘Zusje’ van Silke van Kamp was nog zo’n hoogtepunt

Een hoogtepunt, nu al, en we hadden er al eentje beleefd. Dat was *Zusje*, van Silke van Kamp en Musica Sacra. Jonge Harten heeft Van Kamp omarmd als talentvol regisseur en coproduceerde deze heftige voorstelling. Die speelt zich af in het appartement van een jong stel. Het puberzusje van de vrouw is omgekomen bij een val van het balkon. De vrouw verkeert in een tot hysterie drijvende staat van rouw, die ze volledig projecteert op haar partner.

Hoe een gesprek ook begint, het eindigt ermee dat hij, in eindeloze reconstructies, de schuld krijgt van deze ellende. Vol begrip en medeleven probeert hij haar zoveel mogelijk te bedaren, veel slikkend, te veel. Jasper van der Pijl is sterk als begripvolle, troostende, tegen zelfontploffing vechtende jongeman. Marieke Giebels grijpt haar kans om alle expressie en dramatiek te tonen die in haar zit. En blijft daarbij altijd écht. Ook hier: laat dit vaker spelen!

Een familiedrama in Punjab

Nog een bijzondere en ontroerende voorstelling was *My home at the Intersection* van Abishek Thapar. Het ouderlijk huis van de theatermaker ging ten onder bij de strijd van de Sikhs in Punjab om daar een op eigen religie gestoelde staat te creëren. Dertien miljoen mensen sloegen op de vlucht. Thapar's herinnering begon bij een pot van zijn opa's 'lemon pickle' (citroen, pepers en kurkuma), die hij 27 jaar geleden aantrof op diens plantage en nu - na lang twijfelen - had meegenomen om het publiek ervan te laten proeven. Daarmee, en door decors te tekenen met het graan dat op de vloer lag, creëerde hij een mooie sfeer voor een trieste geschiedenis.

Toen hadden de drie jonge performers (v) van 100hands met *Staan* de bezoekers van de Groningse stationshal al getrakteerd op een kort drieluik. Daarin bevochten ze elkaar eerst de plek op een Perzisch kleedje van een meter bij 80 centimeter, waarna twee van hen de ander juist telkens van een val redden en de drie zich tenslotte verstrengelden tot een eenheid. Intensief, mooi opgebouwd, als een flashmob.

Vraagje: zou een mix de voorstelling sterker maken?

Dit alles na de openingsvoorstelling *Boys Won't Be Boys*, waarin de flamboyante, in een glitterjurkje gestoken performer Rikkert van Huisstede op de grens van nonchalance een reeks andere performers/vertellers, al dan niet professioneel, hun eigen manzijn en dat van andere mannen aan de kaak stelde. Inventief, ontroerend en geestig, maar zouden er niet meer hetero's te vinden zijn die hun kwetsbaarheid durven tonen? Maakt een mix zo'n productie niet sterker? Wel een zangstem trouwens, die Van Huisstede!

Festival tot en met zaterdag

Theaterfestival Jonge Harten in Groningen duurt tot en met zaterdag 23 november. Voor het volledige programma zie: www.jongeharten.nl